

Zvierací záchranári

Zasnežená červienka

Mary Kellyová
Ilustroval Jon Davis

Podľa skutočného príbehu

FRAGMENT

Zvierací záchranári – Zasnežená červienka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Mary Kellyová

Zvierací záchranári – Zasnežená červienka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Zasnežená
červienka

Zvierací záchranári

Zasnežená červienka

Napísala Mary Kellyová

Ilustroval Jon Davis

F FRAGMENT

Evan si užíval posledný deň v škole. Akoby sa už do triedy vkradli prázdniny. Hoci do konca hodiny chýbalo ešte desať minút, všetci sa rozprávali a slečna Parkerová ich nechala. Rozdelila žiakov do dvojíc a mali kresliť vianočné pohľadnice. Evan sa zadíval na svoj obrázok. *Hmm, pomyslel si, veľmi sa to na soba nepodobá. Asi by ho mal prekresliť, ale jediné, na čo teraz dokázal myslieť, boli Vianoce.*

„Evan, vôbec sa nesnažíš!“ napomenula ho najlepšia priateľka Hana. „Len obhrýzaš ceruzku.“

„Viem,“ vzdychol si Evan. „Myslím na darčeky, ktoré dostanem pod stromček.“ Už tam nejaké ležali. Evan si k nim v noci sadol a snažil sa zistiť, čo v nich môže byť. Horšie však bolo, že Poppy sa ich pokúšala rozbaľiť. Už dvakrát sa jej to podarilo, preto Evan striehol, aby sa tých jeho ani nedotkla.

„Poppy dostane hračkársky kuchynský riadik,“ prezradil kamarátke. „Skôr než strhla ďalší baliaci papier, mamina jej darčeky skryla do špajzy.“

Hana sa pri pomyslení na darčeky v špajze zasmiala. Evanova sestrička má iba dva roky, ale všetko si robí po svojom.

„A čo dostaneš pod stromček ty?“ spýtal sa Evan.

„Chcela by som skicár a farby,“ odvetila Hana bez toho, aby zdvihla zrak od svojej kresby. „Verím, že ich dostanem.“

„Určite áno,“ povedal Evan. „Tvoja mama vie, ako rada kreslíš. Ja som si želal...“

„Novú pretekársku hru do X-boxu?“
dokončila zaňho Hana.

Evan sa zasmial. „Ako si to uhádla?“

„Veď o nej rozprávaš celý týždeň,“
pripomenula mu.

Evan sa usiloval nazrieť do Haninho
obrázka, ale zakrývala si ho prameňom
vlasov. Namiesto toho teda pozrel von
oknom na ťažkú sivú oblohu. „Myslíš si,
že bude snežiť? Bolo by super, keby sme
mali biele Vianoce!“

Hana zdvihla hlavu od kresby a odhrnula si z očí ofinu. „Och,“ zažiarili jej očká. „To by teda bolo! Už sa neviem dočkať, kedy postavím snehuliaka.“

„Ja sa teším na sánkovačku,“ povedal Evan. „Som zvedavý, ako rýchlo sa spustím z kopca za naším domom. Máme dvojce sane, môžeme si dať preteky!“

Hana sa zasmiala. „Dobre, uvidíš, že ťa porazím. No len ak si potom zasúťažíme aj v stavaní snehuliaka.“

Evan sa zadíval na Hanin obrázok. „Jéj, ten sa ti podaril,“ pochválil ju, keď na ňom zbadal sane preplnené darčekmi.

„Povedala som ti, že sa nemáš pozeráť,“ napomenula ho Hana a tvárila sa, že ho ide švihnúť pravítkom. „Ešte nie je hotový.“

„Okej,“ povedal s rukami nad hlavou. „Sľubujem, že už nebudem nakúkať.“

Znovu sa díval z okna a uvažoval, kedy začne snežiť. Ťažké oblaky boli nízko. *Isto sú*

plné snehu, pomyslel si. Dokonca aj mrzlo, do školy všetci prišli s červenými nosmi.

„Koniec,“ vyhlásila Hana. „Vymeňme si výkresy. Ty prvý.“

Evan, hoci trochu zahanbene, jej podal svoj obrázok soba.

„Nie je taký, ako by mal byť, však?“ spýtal sa.

„Nakreslil si mu šesť nôh. A čo za ovocie to má na hlave?“

„To nie je ovocie! To sú parohy.“

„Aha,“ Hana sa snažila zamaskovať smiech.

„Ukáž teda svoj,“ vyzval ju Evan.

Podala mu ho. „Fíha!“ zvolal Evan. Bol to obrázok chlapca v pretekárskom aute, ktoré uháňalo vedľa Mikuláša na saniach. Chlapec mal pehavé líca, malý nos a na tvári mu žiaril obrovský úsmev.

„Podobá sa na mňa!“ zasmial sa Evan. Hana nakreslila pri oboch kolesách tri

průžky, ktoré naznačovali, že auto ide rýchlo. Zástavku na cieľovej rovine držal drobný vtáčik. Pod obrázkom bol nápis: *Veselé Vianoce, Evan.*

„Krásne, Hana,“ poznamenala slečna Parkerová, ktorá práve prechádzala okolo. „Za to môžeš dostať pochvalu do ďalšieho polroka.“

Hana sa začervenala a Evan videl, že je akási nesvoja. Odjakživa bola tichšia než on a nikdy by sa sama nevychvaľovala svojím

umením, preto sa mu zdalo super, že iní ľudia ju ocenia.

„Nechám si to,“ povedal a vložil si kresbu do batoha. „A keď raz z teba bude uznávaná umelkyňa, dobre to predám,“ vtipkoval.

Hneď nato zazvonilo a celá trieda oslavovala. „Vianočné prázdniny!“ zakričal ktosi.

„Tichšie,“ zvýšila hlas slečna Parkerová, aby ju cez všetok ten hluk a škripot stoličiek bolo počuť. „Krásne Vianoce všetkým! A nezabudnite si kabáty a čiapky.“

„Veselé Vianoce, slečna Parkerová,“ zakričali deti zborovo a všetky naraz sa hnali k dverám.

Na ihrisku začali poletovať prvé snehové vločky. Všetci hľadeli na sivastú oblohu a drobné biele vločky padajúce na zem. Na chvíľu stúpili, akoby ich očarilo kúzlo snehu. „Fíha!“ skríkol Evan. „Presne včas. Na prázdniny!“

„Pochytajme ich!“ navrhol ktosi. Akoby čaro v momente pominulo, všetci sa rozprchlí a s rukami schovanými v rukaviciach sa celí bez seba naháňali za vločkami.

„Jednu som chytil na jazyk,“ zvolal hrdo Evan.

Hana stála obďaleč a sledovala, ako sa spolužiaci hmýria, vyskakujú a načahujú za snehovými vločkami. Svetlé vlnené čiapky a dlhé šály sfarbovali ihrisko do rôznych farieb. Hanu svrbeli prsty, tak veľmi to chcela nakresliť.

Vystrčila ruky a žasla nad dokonalými drobnými vločkami, ktoré jej dopadali na čierne rukávy kabáta. V slabnúcom svetle obdivovala ich spleť tvary.

Vločková hra sa zmenila na naháňačku a Hanina priateľka Beth ju čoskoro schmatla za ruku a ťahala, aby sa k nim pripojila. Evan za nimi vyštartoval a vrčal pritom ako pretekárske auto.

„Mám Ťa!“ zakričal, keď ich dobehol.

Hrali sa aj po tom, čo sa školské ihrisko vyprázdnilo. Rodičia si prišli vyzdvihnúť deti a volali na ne, aby si zazipsovali vetrovky a našli svoje čiapky.

„Poďme, Evan,“ posúrila kamaráta Hana, len čo začala učiteľka všetkých vyprevádzať z brány.

„Nechceš ísť k nám?“ spýtal sa Evan. Býval iba tri domy od Hany, takže väčšinu času trávili spolu. Raz u jedného, inokedy

u druhého alebo vonku na dvore. „Máme čokoládový koláč a plnené šatôčky.“

„Dobre!“ pritakala Hana s úsmevom.

Evan chvíľu zháňal svoj šál a potom šiel za Hanou k bráne.

„Veselé Vianoce!“ poprial kamarátom.

„Veselé Vianoce!“ odpovedali. „Maj sa, Evan! Ahoj, Hana!“

Rozbehli sa krížom cez sneh. Evan sa už tešil, ako sa zahryzne do jednej z maminých dobrôt.

Hana sa stále obzerala a obdivovala, ako sneh všetko mení. Zrazu zbadala veveričku, ktorá vo chvíli, keď skákala z jednej vetvičky na druhú, spustila snehovú spršku.

„Asi aj veverička zháňa nejaké jedlo,“ povedala. „Možno sa pokúša spomenúť si, kde si zahrabala všetky oriešky.“

„Som rád, že si takéto veci nemusím pamätať,“ potešil sa Evan. „Bol by som zúfalá veverička!“

Po chvíli rozhodil rukami a oznámil:
„Ja, Evan Smith, vyhlasujem, že tento sneh sa neroztopí.“

Hana sa zachichotala. „Naozaj?“ uisťovala sa. „Ako to vieš?“

„Pozri sa na vrcholce stromov a stĺpiky na plote. Všetko je pokryté snehom.“ Pri pohľade na Hanu mu oči zažiarili radosťou.

„Stačí to na guľovačku?“ spýtala sa Hana.

„Čítaš mi myšlienky.“

Vzápätí sa obaja zohli a nahrnuli si do rúk sneh. Evan dokončil snehovú guľu prvý a hodil ju do Hany. Len tak žuchla a pristála na jej zateplenej vetrovke.

„Teraz si ma neželaj!“ zvolala Hana so smiechom.

O chvíľu utekali dolu ulicou a hádzali do seba snehové gule.

„Och,“ skríkla zrazu Hana. „Pozri sa hore!“

„To je trik, ako mi trafiť jednu za golier?“ vyzvedal Evan.

„Nie,“ zasmiala sa Hana. „Naozaj.“ Ukázala mu ruky, aby videl, že v nich nedrží nič. Potom sa spolu zahľadeli na oblohu. Vločky padajúce zo sivej oblohy boli väčšie a trblietali sa, lebo sa od nich odrážalo svetlo pouličných lúčov.

„Zbožňujem sneh,“ povedala Hana. „Akoby sa Vianoce už začali.“

Zabočili na vedľajšiu cestu, ktorá viedla do slepej uličky. Tam bývali. Nemali to ďaleko, preto kráčali pomaličky a vychutnávali si prvý sneh.

Evan zase rozprával o pretekárskej hre, ktorú tak veľmi chcel, Hana prechádzala prstom v rukavici po vrchu múrika a zanechávala stopy v jemnej vrstve snehu.

„Počkaj chvíľu,“ zastavila Evana a nakreslila na múriku vtáčika. Tentoraz mu pridala aj vetvičku a posadila ho na ňu.

„Podobá sa to na snežné grafity,“ povedal Evan. Vedľa vtáčika dokreslil šesťnohého

soba a to Hanu rozosmialo. „Dokresli ešte niečo,“ prosil ju.

Hana sa porozhliadla, aby našla nejakú inšpiráciu, až napokon v okne náprotivného domu zočila tučného čierneho kocúra.

Prechádzal sa po parapete a motal sa okolo závesov, spokojný sám so sebou. Keď sa naňho Hana pozrela, roztvoril zelené oči a žmurkol na nich.

Rýchlo ho načrtla na múrik vedľa Evanovho soba.

„Úplne si ho vystihla,“ pochválil ju Evan. „Očividne je v teple a pohodlí. Vlastne preto je sneh taký úžasný. Najprv sa vyšantíš vonku v zime a potom sa ti vnútri zdá všetko príjemne teplé a útulné.“

„Áno,“ povedala Hana. „A už sa mi zbiehajú slinky na koláče tvojej mamy. Sú najlepšie.“

„Je výhoda mať mamu šéfkuchárku,“ hrdil sa Evan. „Myslím si, že jej to chýba, keď je

teraz doma s Poppy. Zato my máme postarané o super jedlo!“

Ako vchádzali do slepej uličky, preč od hluku áut, nastalo zvláštne ticho. Pouličné lampy nad nimi vrhali tajuplnú žiaru, ich žlté svetlá boli zahalené snehom.

Tieto Vianoce budú najkrajšie zo všetkých, pomyslel si Evan.

V domoch sa svietilo. Hana postrehla v oknách vianočné stromčeky, žiarivé vianočné gule a drobné blikajúce svetielka. „Všetko vyzerá ako z pohľadnice, však?“

„Dúfam, že bude snežiť celú noc,“ pokračoval Evan. „Keď ráno vstaneme, všade bude čerstvo napadaný sneh. Bežať po bielučkóm, ničím nedotknutom vízgajúcom snehu je jedna z mojich najobľúbenejších činností.“

„Ničím, ak nerátame zvieracie stopy,“ opravila ho Hana. „Pamätám si, že pred pár rokmi snežilo a potom sme v záhrade

našli drobné vtáčie stopy. Dokonca aj líščie.“

„Keď už hovoríme o stopách,“ Evan ukázal na cestu, ktorou prišli, „pozri sa na naše!“

Hana sa zahľadela na stopy, ktoré sa vinuli pozdĺž chodníka.

„Spravme cestičku!“ navrhol Evan. Začali behať do kruhu a tešili sa zo stôp, ktoré za sebou zanechávali. Mlčali. Bolo počuť iba potešujúce vrzganie topánok, ktoré sa zabárali do kyprého snehu.

„Ak by sa nás niekto snažil sledovať,“ napadlo Hane, „zostal by poriadne zmätený. Aha...“ dodala, „... pozri sa na toto.“ Opatrne položila chodidlá do Evanovej stopy tak, že jej vlastné už nebolo poznať.

„Šikovné,“ povedal Evan, „ale nie až tak ako toto!“ zvolal a začal spätkovať. „Toto by každého zmiatlo.“

„Pozri sa!“ Hana zakričala a snažila sa prestať smiať na tom, ako Evan narazil do kríka. Všetok čerstvo napadaný sneh z listov pristál priamo na jeho hlave, takže vyzeral, akoby mal bielu šiltovku.

„Nesmej sa,“ zašomral Evan a striasol si z hlavy sneh.

„Snažím sa,“ povedala Hana. Z úst jej napriek tomu vykĺzol chichot a vtedy zistila,

že keď sa raz začne smiať, už nevie prestať. Hneď nato zbadala, že si Evan chystá obrovskú snehovú guľu.

„Dobre, dobre, už prestanem,“ sľubovala, len čo na ňu Evan namieril.

V tichu, ktoré nastalo, začula nepatrný hlások. Vychádzal spoza neďalekého živého plota.

„Počkaj!“ zašepkala. „Počuješ to?“

„Čo?“ spýtal sa a stále držal snehovú guľu. „Ak sa snažíš odvieť moju pozornosť, nepodarí sa ti to.“

„Nie, naozaj,“ naliehala Hana. „Počujem nejaký štebotavý hlások.“

Evan hodil guľu na zem a započúval sa. „Fakt!“ prisvedčil. „Tiež ho počujem.“

Vydali sa k plotu, k miestu, skadiaľ počuli vychádzať zvuk. „Myslím si, že je to tamto,“ vyhlásila Hana.

Kráčali po špičkách najtichšie, ako vedeli. Boli už temer pri Evanovom dome.

„Ach, už to stíchlo,“ zašepkal Evan.
„Už ho nepočujem. Asi už odletel. Horúca čokoláda čaká!“ dodal. „Poďme dnu. Úplne mi premrzli nohy, až si necítim prsty.“

Vykročil k domu, no Hana sa ani nepohla.

„Evan, počkaj!“ povedala a zamávala naňho. „Vráť sa, prosím!“ Nevedela prečo, ale mala zvláštny pocit, akoby ju vtáčik volal k sebe. Niečo na tom jemnom štebotaní ju znepokojovalo. „Naozaj to nepočuješ?“ Na chvíľku zastala, natiahla uši a znovu začula čosi štebotať, slabšie ako predtým, ale celkom blízučko. Evan to musel počuť tiež, lebo sa otočil a kráčal k plotu.

Spolu sa prikrádali a nasledovali štebot. Hana cítila, že jej srdce bije tak prudko, akoby sa zadýchala pri behu, no netušila prečo. Približovala sa a trasúcimi sa rukami odhrnula snehom pokryté lístie. Sprvu nebolo v tomto tmavom zimnom popoludní nič

vidieť, ale potom sa posunula o kúsok ďalej a posvietilo jej svetlo z pouličných lúčp.

„Tam je to!“ vzdychla. Na zemi, kde sa koniec plota stretával s chodníkom, ležala drobunká červienka. Hana počula, ako Evan za ňou zalapal po dychu.

„Krásna vianočná červienka,“ zašepkala Hana a uprene na ňu pozerala. „Nie je nádherná?“ dodala a obdivovala jej lesklú červenú hrud'. Hlávku mala naklonenú na jednu stranu a dívala sa na nich svojimi žiarivými čiernymi očkami.

Červienka mala hlavu a chrbát sfarbené dosvetlohnedá, rovnako ako kôra stromov, ktoré lemovali ulicu.

„Nikdy predtým som nevidel červienku tak zblízka,“ povedal Evan.

„Aha, pozri,“ Hana sa stále snažila šepkať. „Pod červenou hruďou má biely fliačik. Nie je to milé?“

„Aká je krotká,“ čudoval sa Evan, keď na nich červienka znova začvirikala.

„Nechápem, prečo neuletí.“

„My máme v záhrade takého drozda,“ povedala Hana. „Vždy nás príde pozdraviť, keď ocko pracuje v záhrade. Niekedy si len sadne na jeho rýľ a pozoruje ho. Myslím si, že čaká, že mu vykope nejakého červíka.“

„To znie skvelo.“ Evan sa znova pozrel na červienku. „Dedko mi raz povedal, že červienky sú veľmi teritoriálne. Vždy si obraňujú svoje miestečko. Nemôžem tomu

uveriť, keď sa dívam na túto. Nevyzerá, že by sa chcela s nami pobiť.“

Hana sa zasmiala. „Myslím si, že tak je to hlavne v zime. Všade navôkol je málo jedla. Páči sa mi, že s nami zostávajú celý rok a neodlietajú ako ostatné vtáky.“

„Ako to myslíš?“ spýtal sa Evan.

„Veď vieš. Také bociany alebo lastovičky, ktoré sú tu v lete, v zime odlietajú naspäť do Afriky.“

„Vážne?“ čudoval sa Evan. „Až do Afriky? To som netušil. Ako to, že vieš tak veľa o vtákoch?“

„Asi preto, prečo ty vieš tak veľa o počítačových hrách,“ usmiala sa Hana.

„Jednoducho ich mám rada.“

Už sa poberali domov, keď vtom vystrela ruku, aby Evana zastavila. „Nezdá sa ti zvláštne,“ spýtala sa potichu, „že sa táto červienka vôbec nepohla?“

„Máš pravdu. Stále šteboce, ale napočudovanie sa ani nepohne. Myslíš si, že je zranená?“

„Ťažko povedať, keď je taká tma. Ani nohy jej nevidím.“

Naraz si k nej čupli a hýbali sa len veľmi opatrne, aby ju nevystrašili.

„Nemôže sa pohnúť, preto neodletí,“ konštatoval Evan. „Je to zvláštne. Možno má zlomenú nôžku.“

„Och, nie,“ povedala Hana s náhlivým šepotom. „Chudák vtáčik, prilepil sa.“